

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาและค้นคว้าเอกสาร รวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน เพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ฝึกการอ่านในใจพร้อมการฟัง เทปบันทึกเสียง เรื่องที่อ่าน เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการดำเนินการวิจัยซึ่งจะ เสนอตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

1. ความหมายของการอ่าน
2. ความสำคัญของการอ่าน
3. องค์ประกอบที่สำคัญต่อการอ่าน
4. การอ่านในใจ
5. การอ่านในใจพร้อมการฟัง
6. การทดสอบทักษะการอ่าน
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 7.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 7.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

ความหมายของการอ่าน

นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านหลายท่านได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ต่าง ๆ กันดังนี้

เคนเน็ท เอส กูดแมน (Kenneth S. Goodman 1976: 127) ได้กล่าวถึงการอ่านว่าเป็นเกมการเดาทางจิตวิทยาภาษาศาสตร์ (psycholinguistic guessing games) ซึ่งในขณะที่อ่าน ผู้อ่านจะเลือกตัวนะ (cue) ที่ปรากฏในข้อความ เพื่อเดาความหมายของเนื้อความทั้งหมด นอกจากนั้นการอ่านยังเป็นกระบวนการที่เริ่มต้นด้วยการรับรู้ของสมองและในขณะที่สมองรับรู้ตัวอักษรนั้น ผู้อ่านต้องมีการคาดการณ์ล่วงหน้าโดยอาศัยพื้นฐานความรู้ทางภาษา ประสบการณ์เดิมและความรู้ในเรื่องทั่ว ๆ ไปมาช่วย การอ่านจึงเป็นกระบวนการที่เน้นความ

สัมพันธ์ระหว่างความคิดกับภาษาและระหว่างผู้อ่านกับตัวอักษรบนหน้ากระดาษ ซึ่งนิยามดังกล่าวนี้ตรงกับแนวคิดของ มาร์ค เอ คลาร์ก และ แซนดรา ซิลเบอร์สไตน์ (Mark A. Clarke and Sandra Silberstein 1979 อ้างถึงใน Luz Paredes Lono 1987: 69)

ซัลวา อิบราฮิม (Salwa Ibrahim 1979: 187-189) กล่าวถึงการอ่านว่าเป็น การเรียบเรียงข้อมูลที่ต้องอาศัยความรู้เรื่องศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค นอกจากนี้ผู้อ่านยังต้องมีทักษะในการเดาความคิดและรูปแบบการเรียบเรียงภาษาที่ผู้เขียนพยายามถ่ายทอดไว้ในงานเขียน

แพทริเซีย แอล แครร์เรล และ โจน ซี ไอชเตอร์โฮลด์ (Patricia L. Carrell and Joan C. Eisterhold 1980: 553) ได้กล่าวถึงการอ่านว่า เป็นขบวนการในการเชื่อมโยงข้อมูลจากเรื่องที้อ่านกับข้อมูลเดิมที่มีอยู่ในตัวผู้อ่าน ดังนั้นการอ่านจึงไม่ใช่เป็นการรับข้อมูลเพียงประการเดียว แต่การอ่านเป็นเรื่องของการตีความข้อมูล นั่นคือ การที่จะเข้าใจในสิ่งที่อ่านย่อมขึ้นอยู่กับความรู้เดิมที่มีอยู่ในเรื่องนั้น ๆ ผนวกกับการยอมรับความรู้ใหม่ที่ได้มาจากการอ่าน และการปรับปรุงความรู้เดิม ดังนั้นการอ่านจึงเกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างงานเขียนกับผู้อ่านงานเขียนนั้น ๆ

ดี ซี มิทเชลล์ (D.C. Mitchell 1982: 1) ได้กล่าวถึงการอ่านว่าเป็นปฏิบัติการโต้ตอบของผู้อ่านที่มีต่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ กล่าวคือ การอ่านเป็นลักษณะหนึ่งของการสื่อความหมาย เป็นการแลกเปลี่ยนความคิดและความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านในลักษณะของการสื่อความหมายกัน ผู้เขียนจะแสดงความคิดเห็นของตนเป็นภาษาเขียนตามรูปแบบการเขียนของแต่ละบุคคล ส่วนผู้อ่านจะพยายามอ่านจับใจความสิ่งที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ ความสามารถในการเดาหรือตีความหมายจากสิ่งที่อ่านนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิม ความรู้ทางภาษา และทัศนคติของผู้อ่าน เป็นสำคัญ

แฟรงค์ สมิธ (Frank Smith 1982 อ้างถึงใน William Grabe 1986: 28) กล่าวว่า "การอ่านเป็นขบวนการของการตีความและการทำความเข้าใจกับงานเขียนโดยการที่ผู้อ่านพยายามหาคำตอบให้กับคำถามที่เกิดขึ้นในขณะที่คนอ่านงานเขียนนั้น"

เดวิด อี เอสกี (David E. Eskey 1986: 6-7) ได้ให้ความหมายของการอ่าน พอสรูปได้ว่า การอ่านเป็นขบวนการทางสติปัญญาที่สมองจะทำหน้าที่ทั้งหมดในการตีความหมายของข้อความที่อ่าน โดยสมองจะเริ่มทำงานเมื่อตาของผู้อ่านรับข้อมูลที่ได้จากการอ่าน แล้วนำความรู้เดิมที่สะสมไว้ในสมองมาช่วยในการตีความข้อมูลที่อ่าน ซึ่งข้อมูลใหม่ที่ได้จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของความรู้ในเรื่องดังกล่าวที่เพิ่มเติมขึ้น และสามารถนำมาใช้ในคราวต่อ ๆ ไป ในขบวนการดังกล่าวนี้สมองของผู้อ่านจะอาศัยตัวแนะที่ปรากฏในข้อความในปริมาณน้อยที่สุดมาช่วยในการตีความหมายของสิ่งที่อ่าน

เอ็ดดี วิลเลียมส์ (Eddie Williams 1986: 2-3) กล่าวว่า "การอ่านเป็นขบวนการที่ผู้อ่านมองและทำความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน ไม่ใช่เพียงการอ่านออกเสียงได้หรือการเข้าใจความหมายของทุก ๆ คำ การอ่านที่มีประสิทธิภาพ คือ การอ่านเป็นกลุ่มคำ และเลือกที่จะทำความเข้าใจกับส่วนหนึ่งของเนื้อความ ไม่ใช่เนื้อความทั้งหมด"

ยู บี เบนเดโอ (U.B. Gbenedio 1986: 46) มีความเห็นว่า การอ่านเป็นกิจกรรมที่ซับซ้อนต้องอาศัยความสามารถ 4 ประการตามลำดับดังนี้คือ ความเข้าใจในเรื่องของคำและกลุ่มคำ การรู้ความหมายของคำหรือกลุ่มคำนั้น การมีปฏิกิริยาโต้ตอบในทางความคิดต่อเรื่องที่อ่าน และความสามารถในการจัดระบบข้อมูลความรู้ต่าง ๆ เพื่อช่วยในการตีความเรื่องที่อ่าน ความสามารถทั้งสี่ประการดังกล่าวจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องนำมาผสมผสานกันในอันที่จะช่วยให้เราอ่านเรื่องต่าง ๆ ด้วยความเข้าใจ

ประพาศน์ พฤทธิประภา (2522: 71-75) ได้ให้ความหมายของการอ่าน ภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาที่สองพอสรูปได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการแยกแยะความหมายจากสัญลักษณ์ทางภาษาศาสตร์ที่เรารู้มาแล้ว ไม่ใช่การออกเสียงตามสัญลักษณ์ การเข้าใจความหมายของสัญลักษณ์ที่อ่านต้องอาศัยประสบการณ์เดิมของผู้อ่านเป็นพื้นฐาน

สมุทร เข็นเขาวนิช (2528: 1) ได้ให้ความเห็นว่า การอ่านคือการสื่อความหมายเป็นการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ผู้เขียนพูด ผู้อ่านแสดงปฏิกิริยาตอบโต้และอาจจะตอบโต้กับผู้อื่นด้วย การสื่อความหมายในการอ่านนั้นจะต้องมีองค์ประกอบ 3 ประการ คือ ผู้เขียน ผู้อ่าน และรายงานอันได้แก่ สิ่งที่ได้อ่านมาแล้วหรือปฏิกิริยาโต้ตอบซึ่งอาจจะเกิดขึ้นจากการอ่านนั้น ๆ

กล่าวโดยสรุป การอ่าน เป็น เรื่องของขบวนการทางความคิดที่สัมพันธ์กับภาษาเป็น ขบวนการของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านโดยผ่านสื่อ คือ สิ่งที่อ่าน ผู้อ่านต้อง พยายามตีความหมายของสิ่งที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ เพื่อ เข้าใจถึงความคิดความรู้ที่ผู้เขียนถ่ายทอด ไว้ในภาษาเขียน โดยอาศัยความรู้ด้านภาษาและประสบการณ์ของผู้อ่านเป็นองค์ประกอบที่ สำคัญในการอ่าน เพื่อความเข้าใจ จะเห็นว่าในการอ่านผู้อ่านจะต้องสามารถเข้าใจความหมาย สิ่งที่อ่านให้ตรงกับ ความหมายของผู้เขียน ตลอดจนตีความหมายได้ถูกต้องตรงตามความคิดของ ผู้เขียนได้ด้วย จึงจะถือว่าเป็นการสื่อความหมายที่บรรลุผลสำเร็จ การอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง เพียงอย่างเดียวไม่จัดว่าเป็นการอ่านอย่างแท้จริง

ความสำคัญของการอ่าน

เจ เอ ไบรท์ และ จี พี แม็กเกรเกอร์ (J.A. Bright and G.P. McGregor 1970: 52-53) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านว่า หนังสือคือสื่อที่ผู้เรียนใช้เพื่อให้เกิด การเรียนรู้ ถ้าไม่เกิดการอ่านก็ย่อมจะไม่เกิดการเรียนรู้ เพราะทักษะการอ่านเท่านั้นที่ผู้เรียน จำเป็นต้องมีติดตัวเพื่อจุดมุ่งหมายต่าง ๆ เมื่อจบการศึกษาจากโรงเรียนแล้ว ในสังคมปัจจุบัน งานที่ต้องใช้ความชำนาญส่วนใหญ่ต้องการคนที่มีความสามารถด้านการอ่านทั้งสิ้น โดยเฉพาะพวก มืออาชีพยิ่งต้องพึ่งพาทักษะการอ่านอย่างมาก ยิ่งเป็นการศึกษาในระดับสูงด้วยแล้ว ความ สามารถด้านการอ่านยิ่งมีความจำเป็นอย่างมากเพราะการเรียนรู้ที่สำคัญ ๆ ต้องการผู้เรียนที่ สามารถอ่านได้อย่างคล่องแคล่ว รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ แม้แต่การหาความรู้ทั่ว ๆ ไป ก็ยังต้องอาศัยการอ่าน ปัญหาความแตกต่างด้านพื้นฐานทางสังคมและวัฒนธรรมของผู้ที่ใช้ภาษา แตกต่างกันจะหมดไปก็โดยการอ่าน ยิ่งผู้เรียนได้อ่านมากเท่าใด เขาก็จะได้รับความรู้และ ประสบการณ์ที่มีประโยชน์ต่อตนเองในการดำเนินชีวิต นอกจากนี้เขายังจะสามารถอ่านหนังสือ ได้ด้วยความ เข้าใจที่เพิ่มมากขึ้นอีกด้วย

ยู บี เบเนดิโอ (U.B. Gbenedio 1986: 46-47) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับความ สำคัญของการอ่านพอสรุปได้ว่า แม้ปัจจุบันนี้การสื่อสารจะมีความก้าวหน้าอย่างสูง มีการนำ เทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่ทันสมัยมาใช้เพื่อการสื่อสารมากมายก็ตาม สิ่งพิมพ์ยังคงมีความสำคัญใน ระบบการติดต่อสื่อสารทั่วโลก ถ้าปราศจากสิ่งพิมพ์หรือตราต่าง ๆ ก็คงจะไม่เกิด ความก้าวหน้าทางการศึกษาหรือเกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ทางวิชาการที่สำคัญ เพราะฉะนั้นการ

อ่านจึง เป็นความจำเป็นขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ทั้งเพื่อการศึกษาหาความรู้ พัฒนาและเพิ่มพูน ประสบการณ์ต่าง ๆ และเพื่อความบันเทิง โดยเฉพาะในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนั้น การสอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษมีความสำคัญยิ่ง เพราะไม่ว่านักเรียนจะสามารถพูดหรือเขียนภาษาอังกฤษได้หรือไม่ก็ตาม แต่ทักษะที่เราจะต้องมีคือความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจุดมุ่งหมายต่าง ๆ รวมทั้งเพื่อการสอบผ่าน เนื่องจากตำราเรียนส่วนใหญ่มักจะเขียน เป็นภาษาอังกฤษทั้งสิ้น

เสงี่ยม โครัตน์ (2524: 1) ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการอ่านว่าการอ่าน เป็นเครื่องมือที่สำคัญอย่างหนึ่งในการแสวงหาความรู้ การอ่านช่วยใ้มนุษย์ฉลาด สามารถเพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่มีผลต่อการพัฒนาการของมนุษย์ ทั้งทางสติปัญญา อารมณ์ และสังคม การอ่านจึง เป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนให้นักเรียนสามารถนำไปเป็นเครื่องมือในการเสาะแสวงหาความรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะเป็นการอ่านในภาษาแม่หรือการอ่านภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศไทยซึ่งยังคงมีความจำเป็นจะต้องอาศัยหนังสือทางวิชาการต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษอยู่เป็นส่วนใหญ่ นักเรียนจึงจำเป็นจะต้องมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษได้ดีพอสมควร เพื่อที่จะแสวงหาความรู้ ความคิดได้อย่างถูกต้อง

กล่าวโดยสรุป ความสามารถในการอ่าน เป็นทักษะที่สำคัญในการศึกษาทุกระดับ เนื่องจากในการเรียนวิชาต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการเรียนในหรือนอกห้องเรียน ล้วนแต่ต้องใช้การอ่านเป็นสื่อในการเรียนรู้ทั้งสิ้น ในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนมีโอกาใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันค่อนข้างจำกัด ภาษาอังกฤษจึงเป็นเพียงเครื่องมือที่ใช้ในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในวิชาชีพ ในการศึกษาชั้นสูงต่อไป หรือใช้ในการดำรงชีวิตโดยทั่วไป จึงถือได้ว่าทักษะการอ่านมีความสำคัญยิ่งและมีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ตลอดชีวิต ผู้เรียนภาษาต่างประเทศจึงควรได้รับการสอนให้มีความสามารถในการอ่านอย่างแท้จริง

องค์ประกอบที่สำคัญต่อการอ่าน

จากการศึกษาความหมายของการอ่านจะเห็นว่า การอ่านมิใช่เพียงการอ่านตามตัวอักษรหรืออ่านออกเสียงได้ถูกต้องเพียงอย่างเดียว แต่เป็นการอ่านเพื่อให้เข้าใจถึงความคิด ความรู้ที่ผู้เขียนถ่ายทอดหรือต้องการสื่อไว้ในงานเขียน การอ่านเพื่อความเข้าใจนี้จะเกิดขึ้นได้ก็ต้อง

อาศัยองค์ประกอบที่สำคัญ ๆ ที่จะช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพ นักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านหลายท่านได้แจกแจงถึงองค์ประกอบที่สำคัญต่อการอ่านไว้ เช่น

เจ. แช็ปแมน (J. Chapman 1979: 36-37) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนทักษะการอ่านว่ามี 3 ประการ คือ

1. ความรู้ด้านภาษาศาสตร์ของบทอ่าน (text linguistics) ความยากง่ายของการใช้คำศัพท์เทคนิค โครงสร้าง รูปประโยค วิธีการเขียนและลีลาการเขียนของผู้เขียน รวมทั้งคำที่ใช้เพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างประโยค (notions of coherence) ของบทอ่านด้วย ถ้าผู้อ่านมีความรู้ดีในเรื่องเหล่านี้ จะทำให้สามารถอ่านบทอ่านใหม่ ๆ ได้เข้าใจอย่างดี

2. ประสบการณ์ทั่วไปของผู้อ่าน (one's general experience) ซึ่งแต่ละคนมีประสบการณ์ในเรื่องต่าง ๆ มากน้อยแตกต่างกัน เพราะแต่ละคนต่างได้รับมาจากประสบการณ์ชีวิต หนังสือที่เคยอ่านหรือสื่อมวลชนอื่น ๆ แล้วเก็บไว้ในความทรงจำ ประสบการณ์เหล่านี้มีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนการอ่านของผู้เรียนในด้านความต้องการบทอ่านต่าง ๆ กัน

3. ความรู้ในสาขาวิชาเฉพาะ (specific content knowledge) ผู้อ่านจะนำความรู้ความถนัดในสาขาวิชาใดวิชาหนึ่งของตนมาช่วยในการอ่านเรื่องนั้น ๆ ให้เข้าใจยิ่งขึ้น

แมรี ฟินอคเชียโร และ คริสโตเฟอร์ บรัมฟิต (Mary Finocchiaro and Christopher Brumfit 1983: 144) และ เวนด์ แม็กโดนเนลล์ (Wendy McDonell 1983: 56) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองที่ผู้สอนจะต้องสอนให้บังเกิดขึ้นในตัวของผู้เรียน ซึ่งได้แก่

1. ความสามารถในการเดาหรือคาดคะเนความหมาย
2. ความรู้ในเรื่องโครงสร้างทางภาษา
3. ความรู้และความคุ้นเคยด้านคำศัพท์และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
4. ความรู้ในเรื่องกลวิธีในการอ่านแบบต่าง ๆ
5. พัฒนาการด้านอัตราเร็วในการอ่าน

จูน เค. ฟิลลิปส์ (June K. Phillips 1984: 285) ได้เสนอองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถอ่านภาษาต่างประเทศด้วยความเข้าใจไว้ 3 ประการ คือ

1. ความรู้ความสามารถด้านภาษา
2. สติปัญญาของผู้อ่านหรือความสามารถในการใช้เหตุผลและความคิดต่อสิ่งที่อ่าน
3. ประสบการณ์เดิม รวมทั้งความรู้รอบตัวทั่ว ๆ ไปของผู้อ่าน

นอกจากนี้ เอ็ดดี วิลเลียมส์ (Eddie Williams 1986: 3-7) ยังได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่จะช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพ ดังนี้คือ

1. ความรู้ในระบบการเขียน ด้านการสะกดคำและการอ่านออกเสียง
2. ความรู้ในเรื่องภาษา คือ ความรู้เรื่องรูปแบบของคำ การเรียบเรียงคำ

โครงสร้างและไวยากรณ์ของภาษา

3. ความสามารถในการตีความ คือ ความสามารถที่จะเข้าใจจุดประสงค์ของข้อเขียนหรือข้อความ รู้วิธีการเรียบเรียงประโยคเป็นข้อความที่ต่อเนื่องกัน และเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประโยค

4. ความรู้รอบตัวทั่วไป ยิ่งผู้อ่านมีความรู้และประสบการณ์มากเท่าใดก็จะยิ่งสามารถเลือกความรู้และประสบการณ์ของตนให้ตรงกับของผู้เขียน เพื่อทำความเข้าใจกับเรื่องนั้น ๆ

5. เหตุผลในการอ่านและวิธีการอ่าน เหตุผลหรือความต้องการที่ต่างกันในการอ่าน จะมีผลต่อการเลือกวิธีการอ่าน ดังนั้นเมื่อต้องการอ่าน จึงต้องทราบว่าจะอ่านอะไร อ่านทำไม และจะอ่านอย่างไร

เสงี่ยม โครีตัน (2524: 5) ได้สรุปองค์ประกอบสำคัญที่มีผลต่อการอ่านไว้ 5 ประการ ดังนี้

1. ประสบการณ์ภูมิหลังของผู้เรียน
2. ความสามารถในการเข้าใจภาษาของผู้เรียน
3. ความสามารถในการคิด
4. ความสนใจ แรงกระตุ้น ทักษะคิด ความเชื่อ ความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ
5. จุดมุ่งหมายในการอ่าน

ฉัตรสุตา ดวงพลอย (2526: 8-9) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่ช่วยให้การอ่านประสบความสำเร็จว่ามีอยู่ 4 ประการ คือ

1. ความรู้ทางภาษาศาสตร์ โดยในขั้นต้นผู้อ่านจะเริ่มเรียนรู้เสียงให้สัมพันธ์กับตัวอักษรและการรู้ความหมายของคำแต่ละคำ เมื่อผู้อ่านมีประสบการณ์ในการอ่านมากขึ้น คืออ่านเก่งแล้วก็จะสามารถอ่านเอาความหมายได้ ยิ่งผู้อ่านมีความชำนาญในภาษาต่างประเทศมากเท่าใด ก็ยิ่งมีทักษะในการอ่านมากขึ้นเท่านั้น

2. ประสบการณ์ โลกทัศน์ ความรู้ ความเชื่อต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงความรู้ในเนื้อหาที่ผู้อ่านมีต่อสิ่งที่อ่านด้วย

3. ความสมบูรณ์ของ เนื้อเรื่องหรืองานเขียนนั้น ๆ ถ้าเรื่องที่อ่านมีเนื้อความไม่สมบูรณ์ ก็ยากที่จะให้ผู้อ่านอ่านด้วยความเข้าใจได้ ยกเว้นในกรณีที่ผู้อ่านมีความรู้ในเนื้อหาที่กำลังอ่านซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์จากการเรียนรู้

4. ความสามารถในการวิเคราะห์โครงสร้างของงานเขียน จากการวิเคราะห์ภาษาในระดับสูงกว่าประโยค ทำให้ทราบว่างานเขียนแต่ละประเภทมีโครงสร้างแตกต่างกัน งานเขียนของแต่ละบุคคลยังสะท้อนความเชื่อ ตลอดจนวัฒนธรรมของผู้เขียนด้วย ถ้างานเขียนนั้นเสนอเรื่องต่างไปจากวัฒนธรรมหรือประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน ความเข้าใจในสิ่งที่อ่านจะเกิดได้ยาก

ในบางครั้งการอ่านข้อความที่เป็นภาษาอังกฤษ ผู้เรียนมักจะรู้จักคำทุกคำในประโยค แต่ไม่สามารถเข้าใจความหมายของประโยคได้ โดยเฉพาะเมื่อประโยคนั้นยาวและซับซ้อน อรุณี วิริยะจิตรา (Arune Wiriya-chitra 1982: 20) จึงได้เสนอแนะองค์ประกอบที่นักเรียนต้องฝึกฝนเพื่อให้สามารถทำความเข้าใจกับประโยคที่ยาวและซับซ้อนได้ องค์ประกอบที่สำคัญเหล่านี้ได้แก่

1. การวิเคราะห์ประโยค โดยการเรียนรู้รูปแบบประโยคต่าง ๆ และรู้วิธีการแยกประโยคออกเป็นส่วน ๆ เพื่อหากริยาหลัก ประธาน กรรมหรือส่วนขยายที่ประกอบอยู่ในประโยคซับซ้อน

2. ความรู้เรื่องเครื่องหมายวรรคตอน เพื่อเข้าใจความหมายของการใช้เครื่องหมายวรรคตอนแต่ละชนิดในประโยค

3. ความรู้เรื่องการใช้คำอ้างอิง ซึ่งผู้เขียนต้องการหลีกเลี่ยงการใช้คำซ้ำ เช่น คำสรรพนาม เป็นต้น

4. ความรู้เรื่องคำที่เป็นสัญลักษณ์ เพื่อเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประโยค เช่น คำแสดงความเป็นเหตุเป็นผล ความตรงข้าม ลำดับเหตุการณ์ เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป องค์ประกอบที่สำคัญที่มีผลต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษจะต้องประกอบไปด้วยองค์ประกอบที่สำคัญอย่างน้อย 2 ประการ ได้แก่ ความรู้ทางภาษา ไม่ว่าจะเป็น เรื่อง เสียง ศัพท์ โครงสร้างที่จำเป็นต่อการอ่าน เรื่องนั้น ๆ และประสบการณ์เดิม รวมทั้งความรู้รอบตัวด้านต่าง ๆ ของผู้อ่านมาช่วยในการคาดคะเน คิดพิจารณา ใช้เหตุผล เพื่อให้ได้ความเข้าใจที่ตรงกับความคิดที่ผู้เขียนสื่อถึงในงานเขียน ไม่ว่าผู้อ่านจะอ่านอะไรก็ตาม องค์ประกอบที่กล่าวมานี้จะทำให้เข้าใจสิ่งที่อ่านได้ง่าย รวดเร็ว และถูกต้องมากที่สุด

การอ่านในใจ

ในการสอนอ่าน จุดมุ่งหมายหลักอยู่ที่การสอนให้ผู้เรียนสามารถอ่านด้วยความเข้าใจ มากกว่าความสามารถในการอ่านออกเสียง คำทุกคำได้ถูกต้องและคล่องแคล่วแต่เพียงประการเดียว (E.H.Rowell 1976: 367) นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านหลายท่านได้ให้ความสำคัญต่อการอ่านในใจ (silent reading) มากกว่าการอ่านออกเสียง (oral reading) เนื่องจากพบว่า การอ่านในใจช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจให้แก่ผู้เรียน โดยให้เหตุผลพอสรุปความได้ดังนี้

อเดบิซี อโฟลายัน อียาโบเด แมกคอลลีย์ และ ปีเตอร์ ฮิลเกิน (Adebisi Afolayan, Iyabode Macauley and Peter Hilken 1980: 55) เห็นว่าการอ่านในใจ เป็นทักษะที่จำเป็นต่อนักเรียนมากกว่าการอ่านออกเสียง โดยกล่าวถึงผลเสียของการให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครูว่ามีดังต่อไปนี้

1. นักเรียนจะกังวลกับการออกเสียงคำต่าง ๆ มากกว่าการทำความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน
2. ในขณะที่นักเรียนอ่านออกเสียงตามครูนั่น ครูไม่อาจทราบได้ว่านักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านหรือไม่ นักเรียนที่อ่านออกเสียงได้ดีอาจจะไม่เข้าใจในสิ่งที่ตนอ่านแต่อย่างใด

3. การอ่านออกเสียงทำให้นักเรียนอ่านได้ช้า จุดมุ่งหมายของการสอนอ่าน คือ การฝึกให้นักเรียนอ่านในใจได้เร็วกว่าตอนที่เขาอ่านออกเสียง

4. ในขณะที่ครูหรือนักเรียนคนใดคนหนึ่งกำลังอ่านออกเสียงอยู่นั้น นักเรียนคนอื่น ๆ ในชั้นเรียนจะอยู่เฉย ๆ ซึ่งวิธีการนี้ไม่ใช่วิธีการที่ดีในการสอนอ่านออกเสียง

อย่างไรก็ตาม ในบางครั้งครูก็จำเป็นต้องใช้วิธีอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านออกเสียงให้ครูฟังบ้าง เพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงให้คนอื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนอ่านได้

ฟรังซัวส์ เกรอเลต์ (Françoise Grellet 1981: 10) มีความเห็นว่าการฝึกการอ่านในห้องเรียนนั้น จะเน้นทักษะการอ่านในใจ แม้ในบางครั้งครูอาจจำเป็นต้องอ่านออกเสียงบางส่วนของเนื้อหาให้นักเรียนฟัง แต่ตัวของนักเรียนเองแล้วไม่ควรจะอ่านออกเสียง เพราะในชีวิตประจำวันนั้นน้อยคนที่จะอาศัยการอ่านออกเสียงและเนื้อหาทุกชนิดที่เราอ่านนั้นใช้ความเร็วในการอ่านไม่เท่ากัน นอกจากนี้ผู้อ่านที่ชำนาญจะไม่ย่ำเสียเวลาอ่านทุก ๆ คำที่ปรากฏในเนื้อหา แต่จะข้ามคำหรือข้อความที่ไม่สำคัญต่อการเข้าใจเรื่องนั้น ๆ วิธีการที่กล่าวมานี้ใช้ไม่ได้เมื่ออ่านออกเสียง ดังนั้นการอ่านออกเสียงจึงไม่ใช่วิธีที่จะช่วยพัฒนาความสามารถด้านการอ่านให้กับนักเรียน

สุรีย์ แสงรุ่งเรือง (Suree Sangrungruang 1981: 8) ได้เสนอความคิดว่าการสอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาควร เน้นความสำคัญของทักษะการอ่านในใจ เพราะการอ่านในใจเป็นการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญโดยใช้ความเร็วในการอ่านที่เหมาะสม ในชีวิตประจำวันเราใช้ทักษะการอ่านในใจเป็นส่วนใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นการอ่านในใจเพื่อให้ได้ความรู้หรือความบันเทิง ผู้ที่อ่านในใจสามารถอ่านได้เร็วกว่าผู้ที่อ่านออกเสียง

แนนซี อี เทย์เลอร์ และ อุลล่า คอนเนอร์ (Nancy E. Taylor and Ulla Connor 1982: 443) ได้อธิบายถึงข้อดีของการอ่านในใจและข้อเสียของการอ่านออกเสียงว่า การอ่านในใจช่วยให้นักเรียนอ่านได้เร็วขึ้น เพราะผู้เรียนสามารถอ่านเพื่อเก็บใจความสำคัญของสิ่งที่อ่านได้โดยตรง โดยไม่ต้องผ่านกระบวนการออกเสียงก่อนแต่สำหรับการอ่านออกเสียงซึ่งครูมักจะนำมาใช้กับนักเรียนในระยะต้น ๆ ของการเรียนภาษานั้น นักเรียนต้องออกเสียงข้อความ และต้องถอดความสิ่งที่ได้ยินหรือสิ่งที่อ่านออกเสียงเป็นความหมายด้วย ดังนั้นในขณะที่

ออกเสียงผู้อ่านต้องพะวงอยู่กับความถูกต้องของการออกเสียง ในขณะที่เดียวกันก็ต้องจับใจความของสิ่งที่อ่านให้ได้ การที่ต้องคอยระมัดระวังในการออกเสียงให้ถูกต้อง ทำให้ไม่สามารถจับใจความในสิ่งที่อ่านได้

เดวิด วิลเลียมส์ (David Williams 1983: 12) ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการอ่านในใจว่า การฝึกการอ่านข้อความในขั้นต้นอาจฝึกได้ทั้งการอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ ขึ้นอยู่กับชนิดของข้อความที่นำมาให้นักเรียนอ่าน แม้ผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านหลายท่านเห็นว่าการสอนอ่านในขั้นเริ่มต้นควรเป็นกิจกรรมที่เน้นการอ่านออกเสียง แต่ครูควรเน้นความสำคัญของการอ่านในใจด้วย เนื่องจากการอ่านในชีวิตประจำวันเรามักอ่านในใจ ไม่ว่าจะเป็นการอ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสาร นิยาย แบบฟอร์มชนิดต่าง ๆ ที่เราต้องกรอกรายละเอียด รวมทั้งสิ่งอื่น ๆ อีกมากมาย ล้วนต้องอาศัยทักษะการอ่านในใจทั้งสิ้น เมื่อพิจารณาถึงความเร็วที่ใช้ในการอ่านพบว่า การอ่านออกเสียงใช้เวลาในการอ่านอย่างน้อยที่สุดคิดเป็น 2 เท่าของเวลาที่ใช้ในการอ่านในใจ ดังนั้นครูจึงควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกการอ่านในใจ เพราะนอกจากนักเรียนจะได้พัฒนาด้านอัตราเร็วในการอ่านแล้ว การอ่านในใจยังเป็นวิธีการที่ให้ผลดีต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยเฉพาะการอ่านเนื้อหาที่ค่อนข้างยาก การอ่านในใจเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีเวลามากขึ้นในการที่จะใช้ความคิดและทำความเข้าใจในเรื่องที่ตนอ่าน

นอกจากนี้ มาร์กาเรต เอ ดไวเซอร์ (Margaret A. Dwyer 1983: 6) ได้ย้ำถึงผลเสียของการสอนอ่านออกเสียง โดยให้เหตุผลที่ครูไม่ควรฝึกทักษะการอ่านออกเสียงให้แก่ นักเรียนไว้ดังต่อไปนี้

1. ในการสอนอ่านออกเสียงเป็นการสนับสนุนแนวคิดที่ว่า การอ่านและการออกเสียงมีความสัมพันธ์กันอัน เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนทำอาการพิมพ์ออกเสียงกับตนเองในขณะที่อ่านในใจ (subvocalization) ซึ่งเป็นอาการที่ทำให้อ่านได้ช้าลงและลดทอนความเข้าใจในการอ่านลง
2. คนเราเวลาพูดจะช้ากว่าเวลาอ่าน การอ่านออกเสียงทำให้นักเรียนอ่านได้ช้า เพราะต้องออกเสียงคำทุกคำที่ปรากฏในเรื่องที่อ่าน
3. การพยายามที่จะออกเสียงคำทุกคำให้ถูกต้อง ทำให้นักเรียนลืมจับใจความสำคัญของสิ่งที่ตนกำลังอ่านอยู่

4. ในขณะที่อ่านออกเสียง ครูมักจะขัดจังหวะการอ่านของนักเรียนเพื่อแก้ไขการออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งการทำเช่นนี้ทำให้นักเรียนเกิดการสะดุดในขั้นตอนการเก็บใจความของสิ่งที่อ่าน ทำให้เสียใจความสำคัญที่อ่าน หรือในกรณีที่ครูไม่แก้ไขข้อผิดพลาดในการออกเสียงของนักเรียน ทำให้นักเรียนที่อ่านและฟังได้ตัวอย่างที่ผิด ๆ ไป

จากข้อเสียของการอ่านออกเสียงทั้ง 4 ข้อข้างต้น มาร์กาเรต เอ ดไวเยอร์ จึงมีความเห็นว่าการอ่านควรเป็นกิจกรรมที่เกิดขึ้นในใจ ในชั้นเรียนวิชาการอ่านจึงควรมุ่งฝึกทักษะการอ่านในใจให้กับนักเรียนอย่างจริงจังและสม่ำเสมอ

ลูซ เพเรเดส โลโน (Luz Paredes Lono 1987: 73) เห็นว่าการฝึกการอ่านในใจจะช่วยเพิ่มอัตราเร็วในการอ่าน เพราะอัตราเร็วในการอ่านมีผลต่อความเข้าใจในการอ่าน ผู้ที่อ่านได้เร็วมักจะอ่านเป็นกลุ่มคำหรือหน่วยความคิด ทำให้รวบรวมความคิดและปะติดปะต่อเรื่องราวได้รวดเร็ว สามารถเข้าใจเรื่องราวโดยอาศัยบริบท ผู้ที่อ่านช้ามักจะอ่านทีละคำ และขาดความชำนาญในการเคลื่อนสายตา จึงทำให้เกิดนิสัยการอ่านที่ไม่ดี เช่น การย้อนกลับไปอ่านทวนบ่อยครั้ง จึงทำให้เสียเวลาในการอ่านมากขึ้นและทำให้ขาดความสนใจในการอ่านได้โดยง่าย ดังนั้นการให้นักเรียนอ่านออกเสียงจะทำให้นักเรียนขาดโอกาสที่จะพัฒนาด้านอัตราเร็วในการอ่าน

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่าการอ่านในใจเป็นทักษะที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่นักเรียน ครูจึงควรฝึกนักเรียนให้เกิดทักษะการอ่านในใจ ซึ่ง แมรี ฟินอคเชียโร (Mary Finocchiaro 1974: 77) ได้เสนอแนะหลักทั่วไปในการสอนอ่านว่า ต้องฝึกให้นักเรียนอ่านในใจเพื่อความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน โดยครูต้องแนะและฝึกให้นักเรียนรู้จักกวาดสายตาเป็นช่วงยาว ๆ หรือทีละกลุ่มคำแทนการอ่านทีละคำ และเพื่อเพิ่มอัตราเร็วในการอ่านด้วย รู้จักวางหนังสือให้ห่างพอเหมาะกับสายตา ฝึกให้นักเรียนสามารถอ่านเร็ว และรู้จักปรับอัตราเร็วในการอ่านตามแต่ประเภทของเรื่องที่อ่านและวัตถุประสงค์ในการอ่านด้วยวิธีการต่อไปนี้เป็น จับเวลาหรือกำหนดเวลาสั้น ๆ ทุกครั้งที่นักเรียนอ่านในใจ ระวังมิให้นักเรียนอ่านโดยปากขมุบขมิบหรือใช้นิ้วชี้ไปตามข้อความที่กำลังอ่าน เป็นต้น

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2525: 254) ได้เสนอแนะวิธีการฝึกนักเรียนให้เกิดทักษะการอ่านในใจดังนี้

1. ให้นักเรียนดูตัวอักษรที่เขียนเป็นคำ ๆ โดยเร็วและออกเสียงคำนั้นให้ถูกต้อง (ในใจ)
2. ให้นักเรียนกวาดสายตาดูตัวอักษรที่เขียนเป็นประโยคโดยรวดเร็ว รู้จักเว้นจังหวะแบ่งกลุ่มคำได้ถูกต้อง ออกเสียงถูกต้องตามที่ควร (ในใจ)
3. ให้นักเรียนอ่านหนังสือโดยรู้จักออกเสียงในใจและจับความหมายของประโยคหรือข้อความที่ต่อเนื่องกันจากประโยคหนึ่งไปยังอีกประโยคหนึ่งได้ (โดยไม่ต้องคิดแปลเป็นภาษาไทยก่อน)
4. ส่งเสริมให้มีการอ่านมาก ๆ โดยหาหนังสือหรือข้อความสั้น ๆ มาให้อ่านในใจ กล่าวโดยสรุป การอ่านออกเสียงเป็นบันไดขั้นต้นที่จะนำไปสู่การอ่านในใจอย่างมีประสิทธิภาพ จึงอาจใช้ฝึกสอนนักเรียนในระยะต้น ๆ ของการเรียนภาษาเท่านั้น โดยทักษะที่ควรเน้นมากที่สุดคือ การอ่านในใจซึ่งเป็นวิธีการสอนอ่านที่มีประโยชน์ต่อนักเรียนมากกว่า เหตุที่ครูควรเน้นให้นักเรียนฝึกการอ่านในใจมากกว่าการออกเสียงก็เนื่องจากว่าในการอ่านออกเสียงนักเรียนอาจจะพบคำที่ตนไม่เคยเห็นมาก่อน ทำให้มีพะวงที่จะพยายามออกเสียงคำ ๆ นั้น จนลืมที่จะจับใจความของข้อความที่อ่าน และความสามารถในการออกเสียงคำทุกคำได้ถูกต้องก็ไม่ใช่ว่าหลักประกันว่านักเรียนจะเข้าใจข้อความที่อ่าน นักเรียนบางคนอาจจะอ่านออกเสียงเก่งมากแต่ไม่เข้าใจว่าตนกำลังอ่านอะไรอยู่ เพราะในขณะที่อ่านออกเสียงหน้าชั้นเรียนนั้น นักเรียนจะพะวงอยู่กับการแสดงออกของตนต่อหน้าครูและเพื่อน ๆ จนลืมจับใจความของเรื่องที่อ่าน นอกจากนี้จากข้อเท็จจริงที่ว่า คนหูหนวกสามารถอ่านด้วยความเข้าใจโดยไม่ต้องอ่านออกเสียง ข้อความดังกล่าวแต่อย่างใด ก็แสดงให้เห็นว่าผู้อ่านหรือนักเรียนสามารถจับใจความจากสิ่งที่อ่านได้โดยไม่ต้องผ่านกระบวนการการออกเสียง เหตุผลอีกประการหนึ่งคือการอ่านในใจให้ผลดีกว่าการอ่านออกเสียง ก็คือ เวลาที่ใช้ในการอ่านออกเสียงถูกกำหนดโดยจำนวนคำที่ปรากฏในข้อความที่อ่าน ทำให้นักเรียนที่อ่านออกเสียงขาดโอกาสที่จะพัฒนาด้านอัตราเร็วที่ใช้ในการอ่าน ในขณะที่การอ่านในใจช่วยให้นักเรียนอ่านด้วยความเข้าใจได้รวดเร็ว การฝึกการอ่านในใจจะช่วยเพิ่มอัตราเร็วในการอ่านด้วย

การอ่านในใจพร้อมการฟัง

ผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านทุกท่านต่างยอมรับว่าอาการที่ผู้อ่านพิมพ์ออกเสียงในลำคอหรือทำอาการกึ่งออกเสียง (subvocalization) ในขณะที่อ่านในใจอยู่นั้น เป็นลักษณะการอ่านที่ไม่ดีที่ต้องแก้ไขให้หมดไปหรือให้มันน้อยที่สุด เพราะอาการดังกล่าวเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจและทำให้อ่านได้ช้าลง (Muriel Saville-Troike 1973: 396; Miss K. Bose 1979: 123; Robert Bruinsma 1980: 293; Rod Ellis and Brian Tomlinson 1980: 128; J.K. Hill 1981: 271; William S. Gray 1984: 21-22)

มาร์กาเรต เอ ดไวเยอร์ (Margaret A. Dwyer 1983: 6) ได้แสดงความคิดเห็นว่า การที่ผู้อ่านไม่สามารถอ่านด้วยความเข้าใจ เนื่องจากในขณะที่อ่านในใจผู้อ่านจะพิมพ์ออกเสียงข้อความที่อ่านตามไปด้วย คือแทนที่จะเข้าสู่กระบวนการตีความหรือถอดความจากสิ่งที่อ่านโดยตรง กลับเกิดขึ้นตอนหนึ่งขั้นแรกก่อนจะเข้าสู่กระบวนการถอดความ ขั้นตอนนี้ดังกล่าวคือ การพิมพ์ออกเสียงหรือกระซิบข้อความกับตัวเองในขณะที่อ่านในใจ ซึ่งขั้นตอนนี้ลดทอนประสิทธิภาพในการอ่านเพื่อความเข้าใจลง เพราะฉะนั้นการลดขั้นตอนการพิมพ์ออกเสียงลงให้เหลือน้อยที่สุดหรือไม่มีเลย จะช่วยให้การอ่านประสบผลสำเร็จ

นอกจากการพิมพ์ออกเสียงในขณะที่อ่านในใจจะเป็นปัญหาที่สำคัญต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจแล้ว เวนดี้ แม็กโดนเนลล์ (Wendy McDonell 1983: 65-66) มีความเห็นว่าการไม่มีสมาธิในการอ่านก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่ส่งผลเสียต่อความสามารถด้านการอ่านเช่นเดียวกัน

ลูซ เพเรเดส โลโน (Luz Paredes Lono 1987: 72) ได้ย้ำถึงผลเสียของการพิมพ์ออกเสียงในขณะที่อ่านในใจว่า เป็นปัญหาหนึ่งที่ประสบกับนักเรียนที่เรียนการอ่านภาษาต่างประเทศ ซึ่งอาการที่นักเรียนพูดกระซิบข้อความที่อ่านกับตนเองในขณะที่อ่านในใจเกิดจากการสอนของครูที่มักจะให้เด็กเรียนอ่านออกเสียงในห้องเรียน เมื่อเปลี่ยนวิธีจากการอ่านออกเสียงมาให้ฝึกอ่านในใจ นักเรียนบางคนพบว่าตนไม่สามารถเลิกการออกเสียงในขณะที่อ่านในใจได้ นิสัยดังกล่าวนี้เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาทักษะการอ่านด้วยความเข้าใจและด้วยความเร็วที่เหมาะสม

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นว่าสาเหตุสำคัญที่ทำให้นักเรียนไม่เข้าใจในสิ่งที่อ่าน เพราะขณะที่อ่านนักเรียนจะพิมพ์ออกเสียงหรือแสดงอาการกึ่งออกเสียงทำให้อ่านได้ช้าลง และนอกจากนี้ยังเกิดจากการขาดสมาธิในขณะที่อ่าน ดังนั้นนักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านจึงพยายามหาวิธีการที่จะลดหรือขจัดอาการดังกล่าวลง เพื่อให้อ่านได้เร็วขึ้น มีสมาธิการอ่านดีขึ้น เพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจสิ่งที่อ่านให้มากที่สุด

วิธีการหนึ่งที่ช่วยลดการออกเสียงพิมพ์ขณะอ่านและช่วยผู้เรียนมีสมาธิการอ่านและสามารถอ่านได้เร็วขึ้นก็คือการนำเทปบันทึกเสียงมาช่วยในการสอนอ่าน

ดับเบิลยู ซี จอร์แดน (W.C. Jordan 1967 อ้างถึงใน J. Lloyd Eldredge and D. William Quinn 1988: 41) เป็นผู้ที่ริเริ่มและประสบความสำเร็จในการนำเทปบันทึกเสียงมาเสริมการอ่าน เพื่อช่วยนักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่านให้สามารถอ่านเนื้อเรื่องได้เข้าใจยิ่งขึ้นโดยการให้นักเรียนได้อ่านเนื้อเรื่องในใจ พร้อมกับฟังเทปบันทึกเสียงเรื่องที่อ่านในขณะเดียวกัน ซึ่งวิธีการดังกล่าวช่วยให้นักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่านสามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้น

จากความสำเร็จดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้เกิดแนวคิดในการนำทักษะการอ่านและทักษะการฟังซึ่งจัดเป็นทักษะรับสาร (receptive skills) มาประกอบกันหรือผสมผสานกัน โดยการนำทักษะการฟังมาเสริมความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งสามารถนำมาใช้ได้ผลดีต่อการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการสอนอ่านผู้เรียนในระยะเริ่มแรกและสำหรับผู้เรียนที่มีปัญหาด้านการอ่าน (Adebisi Afolayan, Iyabode Macauley and Peter Hilken 1980: 64; Emilio Cortez 1981: 54; Françoise Grellet 1981: 8; Richard B. Noss 1981: 26; A.J. Lynch 1983: 58; Tricia Hedge 1985: 113)

อีเมอร์ลด์ วี เดอชองท์ (Emeral V. Dechant 1970: 123-125) ได้สนับสนุนให้นำทักษะการฟังมาเสริมความเข้าใจในการอ่าน เพราะการฟังเป็นขบวนการคิดเช่นเดียวกับการอ่าน และความสามารถในการฟังเป็นพื้นฐานสำคัญของการอ่าน เพราะฉะนั้นการพัฒนาการฟังจะมีผลอย่างสำคัญต่อสมรรถภาพในการอ่าน

ลินดอน ดับเบิลยู ซีร์ฟอส, คริสติน ซี สมิธ และ โทมัส ดับเบิลยู บีน (Lyndon W. Searfoss, Christine C. Smith and Thomas W. Bean 1981: 383) ได้ชี้ให้เห็นว่า ในปัจจุบันแนวการสอนภาษาที่สอง เริ่มเน้นความสำคัญของการใช้ทักษะบูรณาการในการสอนภาษา นั่นคือ การสอนทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ไปพร้อม ๆ กัน หรือควบคู่กัน ในระหว่างทักษะใดทักษะหนึ่ง เพื่อเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ซึ่งการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เรามักใช้ทักษะมากกว่าหนึ่งทักษะมาประกอบกันเพื่อการสื่อสาร ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนที่เรียนโดยใช้ทักษะบูรณาการจะสูงกว่าความสามารถของผู้เรียนที่เรียนโดยผ่านขบวนการสอนภาษาที่แยกสอนแต่ละทักษะ โดยไม่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน

เจอร์รี จี เกบฮาร์ด (Jerry G. Gebhard 1985: 16-20) ได้เสนอแนะวิธีการสอนอ่านโดยเฉพาะการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง ที่ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้การอ่านได้โดยการใช้สื่อหลาย ๆ อย่างประกอบกัน เช่น การใช้การฟังผสมกับการเห็น ซึ่งทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้น และยังช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนด้วย

สตีฟ บราวน์ (Steve Brown 1986: 63-64) ได้สนับสนุนความคิดในการนำทักษะการฟังมาเสริมความเข้าใจในการอ่านว่า การอ่านและการฟังจัดอยู่ในประเภททักษะรับสาร เป็นการรับข้อมูลโดยมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบระหว่างผู้อ่านหรือผู้ฟังกับข้อมูลที่อ่านหรือฟัง โดยต้องใช้ความคิดและตื่นตัวอยู่เสมอ ทักษะการอ่านและทักษะการฟังสามารถนำมาสอนควบคู่กันไปเพื่อสนับสนุนซึ่งกันและกัน โดยการให้นักเรียนรับข้อมูลหนึ่งทั้งโดยการฟังและการอ่านไปพร้อม ๆ กัน ซึ่งวิธีการดังกล่าวจะช่วยเพิ่มความเข้าใจในข้อมูลนั้น ๆ มากกว่าการได้รับจากทางใดทางหนึ่งเพียงทางเดียว

เกรียงศักดิ์ ศยานานนท์ (Kriengsukdi Syananondh 1986a: 67) มีความเห็นว่า โดยพื้นฐานแล้วนักเรียนสามารถเข้าใจข้อความที่สื่อสารโดยผ่านการอ่านได้ดีกว่าการฟัง แต่ทักษะทั้งสอง คือ ทักษะการฟังและทักษะการอ่าน อาจนำมาใช้เพื่อเสริมประสิทธิภาพซึ่งกันและกัน และนำมาใช้ประกอบกันในลักษณะของการผสมผสานระหว่างข้อความที่เป็นตัวหนังสือ และข้อความที่ได้รับฟังอันจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจข้อความนั้น ๆ เพิ่มมากขึ้น

การนำทักษะการฟังมาเสริมความเข้าใจในการอ่าน โดยให้นักเรียนอ่านในใจพร้อมการฟัง เทปบันทึกเสียง เรื่องที่อ่านนี้ นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านได้ชี้ให้เห็นข้อดีของเทคนิควิธีดังกล่าวไว้ต่าง ๆ กัน เช่น

โจน เอช บอร์นชูเออร์ (Joan H. Bornscheuer 1976: 304) มีความเห็นว่า ครูสอนภาษาต่างประเทศจะพยายามหาวิธีการสอนที่กระตุ้นความสนใจของผู้เรียนและให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกต่อการเรียน โดยเฉพาะการสอนทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ ได้มีการพยายามหาวิธีการสอนแบบต่าง ๆ มาใช้เพื่อให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการอ่านและมีนิสัยรักการอ่าน วิธีการหนึ่งที่น่าจะนำมาใช้ในห้องเรียน คือ การให้ผู้เรียนอ่านในใจพร้อมกับฟังเทปบันทึกเสียงเรื่องที่อ่าน ซึ่งวิธีการดังกล่าวสามารถช่วยผู้เรียนให้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้น และอ่านด้วยความสนุกสนาน ในขณะที่เดียวกันผู้เรียนก็ได้เรียนรู้ศัพท์ใหม่ ๆ เพิ่มมากขึ้น และได้พัฒนาทักษะความเข้าใจในการฟังควบคู่ไปด้วย

แมรี เอช เนวิลล์ และ เอ เค พิวจ์ (Mary H. Neville and A.K. Pugh 1978: 45, 50) ได้อธิบายถึงข้อดีของการอ่านในใจพร้อมการฟังเทปว่าการอ่านข้อความในใจพร้อมกับการฟังเทปบันทึกเสียงข้อความนั้น จะช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถด้านการอ่าน การอ่านในใจพร้อมการฟังช่วยทุ่นแรงและประหยัดเวลาในการสอนของครูอีกด้วย เพราะนักเรียนไม่ต้องอาศัยการช่วยเหลือจากครูมากนัก นอกจากนี้การอ่านในใจพร้อมการฟังยังช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่ดีในการอ่าน คือ อ่านแล้วได้รรถรสและช่วยสร้างบรรยากาศที่ดีในการอ่าน นอกจากนี้วิธีการดังกล่าวมีส่วนช่วยจูงใจให้ผู้เรียนได้ใช้เวลาว่างในการอ่านด้วยตนเองเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นผู้เรียนจะได้ฝึกการอ่านเพิ่มมากขึ้น

วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส และ แมรี เอส เทมเปอร์ลี (Wilga M. Rivers and Mary S. Temperly 1978: 259) ได้ชี้ถึงข้อดีของการฟังพร้อมการอ่านว่าเป็นวิธีที่ดีในการอ่านเพื่อถอดความสิ่งที่อ่าน โดยเฉพาะเมื่อนำมาใช้กับนักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่าน โดยให้เขาได้ฟังเทปบันทึกเสียงเรื่องที่อ่านพร้อมกับการอ่านในใจ เป็นการนำทักษะรับสารทั้งสองชนิด อันได้แก่ ทักษะการฟังและการอ่านมาผสมผสานและช่วยเสริมทักษะการอ่านให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เพราะสำเนียงการพูด รวมทั้งน้ำเสียงของเจ้าของภาษาที่นักเรียนได้ฟังจาก เทปบันทึกเสียงจะเป็นตัวนะที่ช่วยในการตีความหมายประโยคที่มีความซับซ้อนเกินความสามารถของนักเรียนได้

เอ็ดดี้ วิลเลียมส์ (Eddie Williams 1986: 55) ได้เสนอแนะว่าในการสอนทักษะอ่านภาษาต่างประเทศ การที่ครูอ่านออกเสียงข้อความหรือ เปิดเทปบันทึกเสียงข้อความที่ให้นักเรียนอ่านด้วยความเร็วพอสมควร เพื่อให้ให้นักเรียนได้ฟังไปพร้อม ๆ กับการอ่านข้อความนั้น ๆ

ในใจ จะช่วยให้นักเรียนอ่านในใจด้วยความเร็ว เท่ากับความเร็วของข้อความที่ได้ยินหรือได้ฟัง เป็นการพัฒนาด้านอัตราเร็วในการอ่าน เนื่องจากอัตราเร็วในการอ่านมีผลต่อความเข้าใจในการอ่านและช่วยสร้างความสนใจในการอ่านให้อ่านอย่างสนุกสนาน นอกจากนี้นักเรียนจะได้ฟังต้นแบบในการออกเสียงคำที่ตนไม่เคยพบและได้ยินมาก่อน ทำให้สามารถออกเสียงคำนั้น ๆ ได้ถูกต้อง

เรย์ วิลเลียมส์ (Ray Williams 1986: 44-45) เห็นว่าการที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการอ่านเพื่อความเข้าใจ จำเป็นที่ผู้เรียนจะต้องใช้ทั้งตาและหูฟังไปพร้อม ๆ กัน ยิ่งผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงและสะกดคำได้ถูกต้องมากเพียงใด ความเข้าใจในสิ่งที่อ่านก็จะเพิ่มมากขึ้นเพียงนั้น เพราะฉะนั้นในขณะที่ให้ผู้เรียนอ่านข้อความครูจึงควรให้ผู้เรียนได้ฟังเทปบันทึกเสียงเรื่องที่อ่านไปพร้อม ๆ กันด้วย เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจของผู้เรียน

เพียเตอร์ เริทซ์มา (Pieter Reitsma 1988: 222-223) ได้แจกแจงข้อดีของการสอนการอ่านให้กับนักเรียนในระยะเริ่มแรกของการเรียนภาษา หรือนักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่าน ด้วยวิธีการให้ผู้เรียนอ่านในใจพร้อมการฟังว่ามีดังต่อไปนี้

1. นักเรียนจะได้ฟังการออกเสียงที่ถูกต้อง โดยเฉพาะในคำศัพท์ที่ยากสำหรับผู้เรียน ซึ่งจะช่วยลดอาการพิมพ์ออกเสียงในลำคอขณะอ่านในใจลง และช่วยให้อ่านได้เร็วขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นประโยชน์กับนักเรียนที่อ่านไม่ค่อยคล่อง เพราะจะได้ฟังต้นแบบที่ดีและถูกต้องในการอ่าน ทำให้อ่านได้คล่องแคล่ว

2. วิธีการนี้ช่วยให้นักเรียนมีสมาธิที่ดีในการอ่าน คือ อ่านด้วยความตั้งใจและจดจ่ออยู่กับการอ่านตลอดเวลาในขณะที่อ่าน และวิธีการดังกล่าวนี้ยังสนับสนุนให้นักเรียนมีความพยายามต่อ ๆ ไปในการเรียนการอ่าน

3. วิธีการนี้เปิดโอกาสให้นักเรียนมีเวลาและมีอิสระที่จะฝึกการอ่านด้วยตนเอง เพราะเป็นวิธีการฝึกทักษะการอ่านที่น่าสนใจ โดยอาศัยการช่วยเหลือจากครูหรือคนอื่น ๆ เพียงเล็กน้อยเท่านั้น และการเตรียมการในเรื่องอุปกรณ์ก็ไม่ยุ่งยาก

จะเห็นว่า ครูสามารถช่วยผู้เรียนให้มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษได้ โดยให้ผู้เรียนได้ฟัง เทปบันทึกเสียงข้อความที่อ่านไปพร้อม ๆ กับการอ่านในใจ วิธีการนี้ผู้เรียนจะได้อินข้อความที่เป็นสิ่งพิมพ์ ได้รับการออกเสียงจากการฟัง เทปบันทึกเสียงในขณะที่อ่าน อย่างไรก็ตาม แม้เนื้อหาที่ค่อนข้างง่าย ในบางครั้งก็ยังไม่พว่อาจจะยากสำหรับนักเรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา จึงจำเป็นที่จะต้องลดอัตราเร็วของเสียงที่ได้อินในเทปบันทึกเสียงลง เพื่อช่วยให้ผู้เรียนติดตามเนื้อหาได้อย่างเข้าใจยิ่งขึ้น (Mary H. Neville and A.K. Pugh 1975: 322)

จอร์จ เค วิลคอกซ์ (George K. Wilcox 1978: 118-120) พบว่าผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้นจะเข้าใจข้อความที่พูดโดยครูซึ่งเป็นชนชาติเดียวกับผู้เรียนได้ง่ายกว่าฟังจากเจ้าของภาษาจริง ๆ ทั้งนี้เพราะผู้เรียนจะคุ้นเคยกับสำเนียงของครูสอนภาษาที่พยายามพูดภาษาอังกฤษค่อนข้างช้าและชัดเจน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้อินชัดเจนเพียงพอที่จะเข้าใจข้อความที่ฟัง ครูจะพยายามพูดดังและชัดเจนกว่าที่เจ้าของภาษาใช้พูดกันจริง ๆ ในชีวิตประจำวัน เมื่อผู้เรียนได้ฟังเจ้าของภาษาพูดจึงรู้สึกว่เร็วเกินไป ทำให้ผู้เรียนไม่มีโอกาสที่จะติดตามข้อความที่ได้อิน จึงทำให้ฟังไม่เข้าใจ ดังนั้นในการนำการฟังมาเสริมความเข้าใจในการอ่านนั้น ครูสอนภาษาควรจะได้ลดอัตราเร็วของเสียงที่เจ้าของภาษาพูดในเทปบันทึกเสียงลงเล็กน้อย เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้ฟังข้อความอย่างชัดเจนขึ้น และด้วยความรู้สึกที่ผ่อนคลายลงเพราะเขาสามารถเข้าใจสิ่งที่ได้อิน ทำให้อ่านข้อความนั้นด้วยความเข้าใจที่เพิ่มมากขึ้น

เอ็ม เอ แฟรงเคิล (M.A. Frankel 1980: 12) ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการให้ผู้เรียนได้ฟังข้อความที่พูดโดยเจ้าของภาษาไปพร้อม ๆ กับการอ่านข้อความนั้น ๆ ว่าผู้เรียนสามารถอาศัยตัวแนะทางเสียง (sound signal) ของผู้พูดนำมาช่วยในการตีความของสิ่งที่ได้อินอันจะช่วยให้อ่านได้อย่างเข้าใจยิ่งขึ้น แต่ในขณะที่เดียวกันก็ควรลดความเร็วของเสียงที่พูดลงให้อยู่ในระดับที่ผู้เรียนจะสามารถได้อินได้อย่างชัดเจน โดยที่การลดอัตราเร็วของเสียงที่ได้อินนั้นจะต้องไม่ทำให้สำเนียงนั้นผิดเพี้ยนไป สาเหตุที่ต้องลดอัตราเร็วของเสียงที่ได้อินจากเจ้าของภาษาลงบ้างก็เพื่อช่วยให้ผู้เรียนฟังข้อความอย่างเข้าใจ เพื่อช่วยเสริมความเข้าใจในเรื่องที่อ่านอย่างแท้จริง และลดความเครียดของผู้เรียนลงจากการที่ไม่คุ้นเคยกับเสียงที่ได้อินด้วย

การทดสอบทักษะการอ่าน

ในการสอนอ่านนอกจากผู้สอนจะต้องรู้จักเลือกใช้เทคนิคการสอนที่จะช่วยกระตุ้นความสามารถในการอ่านของผู้เรียน เช่น เทคนิคการใช้เครื่องบันทึกเสียงมาช่วยในการอ่าน ดังได้กล่าวมาแล้ว ผู้สอนจำเป็นต้องรู้จักเลือกเทคนิคการประเมินผลความสามารถในการอ่านของผู้เรียนด้วย

ฮาร์โรลด์ เอส แมดเซน (Harold S. Madsen 1983: 85-97) ได้กล่าวถึงเทคนิคการทดสอบความเข้าใจในการอ่านว่ามีหลายวิธี เป็นต้นว่า อาจจะใช้ข้อสอบแบบให้จับคู่ (matching) การให้บอกว่าประโยคนั้นถูกหรือผิด (true-false) การใช้คำถามแบบให้เลือกตอบ (multiple-choice) ใช้วิธีให้เติมคำในช่องว่าง (completion) การใช้ข้อสอบแบบโคลซโดยใช้เทคนิคตัดคำอย่างมีหลักเกณฑ์ (cloze procedure) การใช้ข้อสอบแบบให้เขียนตอบสั้น ๆ หรือการให้นักเรียนสรุป หรือย่อใจความสำคัญของข้อความหรือเรื่องที่อ่าน แต่แบบทดสอบที่ได้รับความนิยมใช้กันมากในการสอบความเข้าใจในการอ่าน คือ ข้อสอบแบบให้เลือกตอบซึ่งเป็นแบบสอบที่มีตัวเลือกให้เลือกตอบตั้งแต่ 3-5 ตัวเลือก โดยกำหนดคำตอบไว้แน่นอนตายตัว ส่วนใหญ่มักมีเพียงคำตอบเดียว โดยตัวเลือกที่เหลือจะเป็นตัวลวง ถึงแม้ข้อสอบแบบเลือกตอบจะให้นักเรียนสับสนกับข้อมูลอื่นที่เป็นตัวลวง และนักเรียนมักใช้การเดาในการตอบ แต่ก็มีข้อดีหลายประการคือข้อสอบแบบนี้สะดวกในการตรวจให้คะแนน และมีความเป็นปรนัย (objectivity) มาก นักเรียนใช้เวลาน้อยในการตอบและเหมาะในการทดสอบการอ่านเพราะไม่ต้องมีความยุ่งยากเกี่ยวกับการนึกเขียนคำตอบเข้ามาเกี่ยวข้อง เปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิดพิจารณาเลือกคำตอบมากกว่าแบบถูก-ผิด ซึ่งมีทางเลือกเพียงสองทางคือไม่ถูกก็ผิด และยังสะดวกในการดำเนินการสอบอีกด้วย

ประเภทของคำถามของข้อสอบแบบให้เลือกตอบที่ใช้วัดความเข้าใจในการอ่านนั้น เจ บี ฮีตัน (J.B. Heaton 1975: 110-112) ได้เสนอแนะลักษณะของคำถามที่ใช้วัดความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งจะต้องวัดความเข้าใจของผู้เรียนในด้านต่อไปนี้

1. วัดความเข้าใจด้านคำศัพท์ เป็นการวัดความเข้าใจในความหมายเฉพาะคำศัพท์มากกว่าจะวัดความเข้าใจในการอ่าน

2. วัดความเข้าใจด้านโครงสร้างไวยากรณ์ เป็นการวัดความเข้าใจจากประโยคที่กำหนดให้มา 1 ประโยค แล้วดูว่าประโยคเทียบเคียง (paraphrase sentence) ใดในตัวเลือกที่ให้มา 4-5 ประโยคนั้น มีความหมายตรงกับประโยคที่กำหนดให้ เช่น

John is not as tall as Miss Green but he's little taller than Bill.

- a) Miss Green is taller than John and Bill.
- b) John is not as tall as Bill.
- c) Miss Green is taller than John but not as tall as Bill.
- d) Bill is taller than John and Miss Green.

3. วัดความเข้าใจในการอ่านเรื่อง เป็นการวัดความเข้าใจในแนวคิดหรือรายละเอียดของข้อความที่อ่าน รวมทั้งเข้าใจความสัมพันธ์ของรายละเอียดดังกล่าว

การตรวจให้คะแนนข้อสอบแบบให้เลือกตอบนี้ ถ้าเลือกได้ถูกต้องได้ 1 คะแนน เลือกผิดไม่ได้คะแนน

เฮช จี วิดโดว์สัน (H.G. Widdowson 1979: 95) เห็นว่าในการทดสอบความเข้าใจในการอ่านโดยการใช้ข้อสอบแบบให้เลือกตอบนั้น จะต้องประกอบด้วยคำถาม 2 ลักษณะ ดังนี้คือ

1. คำถามเกี่ยวกับเนื้อหา โดยถามคำถามที่เกี่ยวกับข้อมูลในเนื้อหาที่ให้มาโดยตรง
2. คำถามเกี่ยวกับหน้าที่ของคำในประโยค แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ

2.1 การอ้างอิงคำ (reference) เป็นการถามความเข้าใจความหมายของคำและประโยคที่ระบุถึงว่ามีความเข้าใจถูกต้องหรือไม่ ระดับนี้ไม่เน้นถึงการตีความ

2.2 การอ้างอิงความหมาย (inference) เป็นการถามเพื่อให้ให้นักเรียนได้แสดงความสามารถในการอ่าน ระดับนี้จะเน้นให้นักเรียนได้รับรู้ถึงแนวความคิดของผู้เขียนและเรื่องที่อ่าน

แฟรงค์ สปุนเซอร์ (Frank Spooncer 1983: 72-73) และ โจเซลิโต ดับเบิลยู ลาลาส (Joselito W. Lalas 1984: 29) ได้เสนอแนะการใช้คำถามเพื่อวัดและประเมินผลความสามารถในทักษะการอ่านว่าควรจะต้องประกอบด้วย

1. คำถามวัดทักษะด้านคำศัพท์
2. คำถามวัดทักษะด้านโครงสร้างประโยค
3. คำถามวัดทักษะด้านความเข้าใจ ซึ่งจะวัดความเข้าใจในระดับต่าง ๆ จากง่าย

ไปยาก ดังนี้

3.1 ความเข้าใจในระดับการอ่านตามตัวอักษร หมายถึง คำถามที่ต้องการคำตอบที่หาได้โดยตรงจากข้อความที่อ่าน โดยไม่ต้องมีการแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องที่อ่าน นักเรียนสามารถพบคำตอบได้จากข้อความที่อ่านทันที

3.2 ความเข้าใจในระดับการให้เหตุผล การสรุปข้อคิดเห็นและการคาดคะเน ในการตอบคำถามประเภทนี้ นักเรียนต้องอาศัยทั้งข้อมูลรายละเอียดในเรื่องที่อ่าน รวมทั้งประสบการณ์ของตัวเองมาใช้ เพื่อการสรุปข้อคิดเห็น เนื่องจากคำตอบดังกล่าวมิได้ปรากฏอย่างชัดเจนในข้อความ นั่นคือ ผู้เขียนมิได้กล่าวไว้โดยตรง ต้องอาศัยการตีความจากผู้อ่าน

3.3 ความเข้าใจในระดับการประเมินผลและความประทับใจหรือความรู้สึกต่อสิ่งที่อ่าน คำตอบที่ได้มิได้มาจากข้อมูลของเรื่องที่อ่านโดยตรง แต่จะมาจากประสบการณ์เดิมของนักเรียน รวมทั้งความรู้ของนักเรียนในเรื่องทั่ว ๆ ไป เป็นสำคัญ

ซึ่งทั้งสองท่านได้เน้นความสำคัญของคำถามที่วัดความเข้าใจในระดับที่ 2 และ 3 ว่าเป็นคำถามที่ช่วยพัฒนาความเข้าใจในการอ่านให้กับนักเรียน ซึ่งครูผู้สอนควรจะนำมาใช้ทดสอบเด็กตั้งแต่ในระดับเริ่มเรียนเลยทีเดียว

กล่าวโดยสรุปในการทดสอบความเข้าใจในการอ่านโดยใช้ข้อสอบแบบเลือกตอบนั้น จะต้องสร้างคำถามที่จะวัดความเข้าใจของผู้เรียนในเรื่องต่อไปนี้คือ

1. วัดความเข้าใจด้านคำศัพท์ที่ปรากฏในปริบท
2. วัดความเข้าใจด้านโครงสร้างไวยากรณ์ โดยสามารถตีความและเข้าใจ

ความหมายของประโยคที่ปรากฏในปริบท

3. วัดความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่าน โดยแบ่งเป็น

3.1 เข้าใจข้อความที่อ่านและสามารถเลือกใจความหลักได้

3.2 เข้าใจรายละเอียดย่อยในข้อความ

3.3 เข้าใจความสัมพันธ์ของข้อความ

3.4 เข้าใจความหมายแฝง สามารถสรุป ตีความ และประเมินผลสิ่งที่อ่านได้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

จากการศึกษาค้นคว้าพบว่าม้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับงานวิจัยครั้งนี้ ซึ่งเป็นงานวิจัยที่นำทักษะการฟังมา เสริมความ เข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษเพียง เรื่องเดียวเท่านั้น แต่ม้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธระหว่างความสามารถด้านการอ่าน และทักษะอื่น ๆ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ กับความสามารถด้านการอ่าน หอสรุปได้ดังนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำทักษะการฟังมา เสริมความ เข้าใจในการอ่าน สรุปได้ดังนี้

ปริญญา เกื้อหนุน (2519: 30-33) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบ การสอนอ่านด้วยวิธีใช้และไม่ใช้การฟังประกอบ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านระหว่างการสอนอ่านโดยปราศจากการฟังประกอบ และการสอนอ่านโดยใช้การฟังประกอบ ตัวอย่างประชากร คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ที่กำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2517 จำนวน 120 คน โดยที่กลุ่มควบคุมจะได้รับการสอนโดยไม่ใช้การฟังประกอบ คือ การสอนโดยผู้สอน สอนศัพท์ โครงสร้างประโยคใน เรื่องที่อ่าน แล้วให้นักศึกษาอ่านในใจเรื่องละ 3 เที้ยว หลังการอ่านแต่ละ เที้ยวจะมีคำถามให้นัก เรียนตอบและย่อความใน เที้ยวสุดท้าย ส่วนกลุ่มทดลอง จะได้รับการสอนอ่านโดยใช้การฟังประกอบ คือ การสอนโดยใช้อุปกรณ์การสอน คือ เครื่องบันทึกเสียงช่วยในการสอน โดยให้นักศึกษาฟัง เรื่องจากเทปบันทึก เสียงใน เที้ยวที่ 1 และตอบ คำถาม เที้ยวที่ 2 ให้อ่านในใจแล้วตอบคำถาม เที้ยวที่ 3 ให้ฟังเรื่องจากเทปบันทึกเสียง แล้วให้ย่อหรือสรุปความ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านระหว่างการสอนอ่าน โดยใช้การฟังประกอบและไม่ใช้การฟังประกอบ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ภายในกลุ่มทางการอ่านระหว่างก่อนการสอนและภายหลังการสอน พบว่านักศึกษาในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีผลสัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เพราะนักศึกษาในกลุ่มทดลองได้ฟัง เสียงพูดของตัวละครในเรื่อง (เนื้อ เรื่อง เชนินยาย) จึงช่วย

ให้เข้าใจเรื่องและเรียนรู้ความเป็นไปในเรื่องได้ดี

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการอ่านและทักษะอื่น ๆ
สรุปได้ดังต่อไปนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการอ่านและการฟัง

ดาวรัตน์ ว่องวิทย์การ (2515: 36-44) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์
ระหว่างความสามารถในการเข้าใจภาษาอังกฤษกับความสามารถในการแสดงออกทางภาษาอังกฤษ
ของนิสิตชั้นปีที่สามที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
และปทุมวัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางทักษะรับสาร
กับความสามารถทางทักษะส่งสารของนิสิตชั้นปีที่สาม วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และปทุมวัน จำนวน 51 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถ
ทางทักษะรับสารมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางทักษะส่งสารในระดับสูง ($r_{xy} = .755$)
นอกจากนี้ยังพบว่าทักษะการฟังมีความสัมพันธ์กับทักษะการอ่าน โดยมีค่าสหสัมพันธ์ .507

อุมา จันทรเสน (2519: 105-107) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การถ่ายทอดระหว่าง
ความเข้าใจในการฟังและการอ่านภาษาอังกฤษ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าจะมีการถ่ายทอด
ความเข้าใจในการฟังและการอ่านภาษาอังกฤษหรือไม่ นอกจากนี้ยังต้องการศึกษาว่า วิธีการ
สองวิธีต่อไปนี้จะให้ผลแตกต่างกันหรือไม่ หากให้นักศึกษาได้ฟังเนื้อหาภาษาอังกฤษก่อนแล้วจึง
อ่านกับการให้อ่านก่อนแล้วจึงฟัง อีกทั้งต้องการศึกษาว่าวิธีการใดจะใช้ในการทดสอบได้ผลดีที่สุด
ระหว่างการให้ฟังก่อนการอ่านกับการให้อ่านก่อนการฟัง กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย
คือ นักศึกษาชั้นปีที่หนึ่งของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าฯ ธนบุรี จำนวน 140 คน แบ่งเป็น
4 กลุ่ม ๆ ละ 30 คน โดยกลุ่มที่หนึ่งทดสอบการฟังแล้วตามด้วยการอ่าน กลุ่มที่สองอ่านอย่าง
เดียว กลุ่มที่สามให้อ่านก่อนแล้วจึงฟัง กลุ่มที่สี่ให้ฟังอย่างเดียว แล้วนำแบบทดสอบการอ่านแบบ
เลือกตอบไปทดสอบนักศึกษาทั้ง 4 กลุ่มดังกล่าว ผลการวิจัยพบว่าความเข้าใจในการฟังและการ
อ่านมีความสัมพันธ์กันสูง มีการถ่ายทอดระหว่างความเข้าใจในการฟังและการอ่านโดยเฉพาะ
จากการอ่านก่อนการฟัง พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างแบบที่ให้การฟังก่อนการ
อ่านกับแบบการอ่านก่อนการฟัง และพบว่าในการทดสอบทักษะความเข้าใจในการฟัง นักศึกษาจะ
เข้าใจได้เร็วขึ้นหากได้อ่านเนื้อเรื่องที่จะฟังเสียก่อน แต่ในการทดสอบความเข้าใจในการอ่าน

ครูไม่จำเป็นจะต้องให้นักศึกษาฟัง เทปก่อนการอ่าน

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการอ่านและการพูด

ศุภพร สุขชื่น (2529: 44-52) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในด้านทักษะรับสารกับทักษะส่งสาร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในด้านทักษะรับสารกับทักษะส่งสาร ตัวอย่างประชากรคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนยานนาเวศวิทยาคม กรุงเทพมหานคร จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 4 ชุด ประกอบด้วย แบบสอบทักษะทางภาษาทั้งสี่ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการอ่านไม่มีความสัมพันธ์กับทักษะการพูด โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำมากและไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้วยการอ่านและการเขียน

ณัฐภูมิ ณ บัน (2521: 41-44) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและความสามารถในการเขียนของนักศึกษาในระดับถ่ายโอน สื่อสาร และ วิจารณ์ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง ปีที่หนึ่ง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและความสามารถในการเขียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการชั้นสูงปีที่หนึ่ง วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยครูภาคกลาง จำนวน 101 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบวัดความสามารถในการอ่านและเขียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่าคะแนนจากการทดสอบการอ่านมีความสัมพันธ์กับคะแนนจากการทดสอบการเขียนโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปัทมาภรณ์ นิยมไทย (2531: 41-43) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการเสริมและไม่เสริมประสบการณ์การเขียน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนที่เรียนด้วยการเสริมและไม่เสริมประสบการณ์การเขียน กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนโนนไทยคุรุอุปถัมภ์ จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 2 ห้อง ๆ ละ 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนที่เรียนด้วยการเสริมประสบการณ์การเขียนไม่แตกต่างจากความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจที่เรียนด้วยการไม่เสริมประสบการณ์การเขียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ กับความสามารถด้านการอ่าน สรุปได้ดังนี้

วัฒนา บาลโพธิ์ (2522: 79-88) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวนำอนุประโยคและปริบทกับความสามารถในการอ่านเอาความในวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรชั้นสูง ในวิทยาลัยครูส่วนกลาง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวนำอนุประโยคและปริบทกับความสามารถในการอ่านเอาความในวิชาภาษาอังกฤษ ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรชั้นสูง ในวิทยาลัยครูส่วนกลาง จำนวน 179 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบ 2 ชุดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง คือ แบบสอบวัดความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวนำอนุประโยคและปริบท และแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านเอาความ ผลการวิจัยพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์พหุคูณของคะแนนความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวนำอนุประโยคและปริบทมีความสัมพันธ์กับคะแนนความเข้าใจในการอ่านในเชิงบวกที่ระดับ .001 และพบว่าคะแนนความเข้าใจการใช้ตัวนำอนุประโยคและปริบทสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเอาความได้

เพชรฯ สังขะวร (2523: 33-34) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจสำนวนภาษาอังกฤษและความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจสำนวนภาษาอังกฤษกับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ โดยคัดเลือกสำนวนจากหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย จำนวน 25 สำนวน นำมาสร้างแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านที่ประกอบด้วยสำนวนทั้ง 25 สำนวน และแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านที่ไม่ปรากฏสำนวนดังกล่าว นำไปทดสอบนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ทั้งชายและหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2522 ในโปรแกรมต่าง ๆ ของโรงเรียนทอวัง โรงเรียน

สตรีวิทยา 2 โรงเรียนบดินทร์เดชา โรงเรียนสารวิทยา และโรงเรียนเทเวศร์วิทยาคม รวมทั้งสิ้น 161 คน ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจสำนวนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และนักเรียนมีความเข้าใจสำนวนภาษาอังกฤษและความเข้าใจในการอ่านอยู่ในระดับปานกลาง

สมปอง ขวัญคำ (2528: 45-49) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเร็วในการอ่าน ความเข้าใจในการอ่าน และสัมฤทธิ์ผลในการเรียน ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเร็วในการอ่าน ความเข้าใจในการอ่าน และสัมฤทธิ์ผลในการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษ ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 240 คน จากโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร จำนวน 8 แห่ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบทดสอบอัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่าน 2 ฉบับ ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีอัตราเร็วในการอ่านภาษาอังกฤษ 104 คำต่อ นาที โดยมีความเข้าใจในการอ่านร้อยละ 53 นอกจากนี้ยังพบว่า สัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับอัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

สุนทร กิตติโสภากร (2531: 45-47) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจสัมพันธ์ภาพในข้อความและความสามารถในการอ่าน เพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง ระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยเอกชน กรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจสัมพันธ์ภาพในข้อความและความสามารถในการอ่าน เพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง ระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยเอกชน กรุงเทพมหานคร ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง ระดับปริญญาตรีทุกคณะในมหาวิทยาลัยเอกชน กรุงเทพมหานคร จำนวน 483 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบ 2 ฉบับ ฉบับแรกเป็นแบบสอบวัดความเข้าใจสัมพันธ์ภาพในข้อความ ฉบับที่ 2 เป็นแบบสอบวัดความสามารถในการอ่าน เพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจสัมพันธ์ภาพในข้อความมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านเพื่อความ

เข้าใจภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง ระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยเอกชน กรุงเทพมหานคร ในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .001 และสัมพันธ์ภาพในข้อความประเภทที่นักศึกษาทำได้อีกต้องเกินกว่า ร้อยละ 50 คือ สัมพันธ์ภาพในข้อความประเภทการแสดงเหตุผล และการแสดงเวลา

งานวิจัยในต่างประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการนำทักษะการฟังมาเสริมความเข้าใจในการอ่าน สรุปได้ดังนี้

มอริส ลุยส์ (Maurice Lewis 1966 อ้างถึงใน William K. Durr 1967: 139-141) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้การฟังช่วยกับนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยไม่ใช้การฟังเข้าช่วย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะศึกษาว่าการฟังมีผลต่อการอ่านอย่างไร โดยตั้งจุดมุ่งหมายในการฟังและการอ่านเหมือนกัน คือ เพื่อเก็บใจความสำคัญและรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน รวมทั้งการอ่านเพื่อการทำนายผล ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนระดับมัธยมศึกษา จำนวน 157 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม โดยกลุ่มทดลองมีการฝึกการฟังประกอบการอ่าน ส่วนกลุ่มควบคุมอ่านโดยไม่มีการฟังประกอบ ใช้เวลาในการทดลอง 6 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่าการฝึกการฟังมีผลต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

แมรี เอช เนวิลล์ (Mary H. Nevill 1968: 362-369) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของการฝึกการอ่านในใจ การอ่านออกเสียง และการฟังเรื่องที่อ่านก่อนการอ่านในใจต่อความถูกต้องและความเข้าใจในการอ่านสำหรับผู้เริ่มเรียน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจ ความคล่องแคล่วในการอ่าน และพฤติกรรมการพิมพ์ออกเสียงในขณะที่อ่าน (vocalization) ของนักเรียนในระยะเริ่มเรียน ระหว่างกลุ่มที่ฝึกให้อ่านในใจอย่างเดียว กลุ่มที่ฝึกให้อ่านออกเสียงก่อนการอ่านในใจ และกลุ่มที่ฝึกให้ฟังเรื่องที่อ่านจากครูก่อนการอ่านในใจ ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนเกรด 1 จากโรงเรียนในเมืองแคลการี ประเทศแคนาดา จำนวน 96 คน โดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มเท่า ๆ กัน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจที่

ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ทำการบันทึกเสียงของผู้เรียนในขณะที่อ่านออกเสียงเพื่อนำมาวิเคราะห์ความคล่องแคล่วในการอ่าน และใช้การสังเกตในขณะที่ผู้เรียนอ่านเพื่อวิเคราะห์พฤติกรรมที่ไม่ดีในขณะที่อ่าน คือ การพิมพ์ออกเสียงในขณะที่อ่าน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้ฟังเรื่องก่อนการอ่านในใจสามารถอ่านได้คล่องแคล่วกว่ากลุ่มที่อ่านในใจอย่างเดียว และกลุ่มที่อ่านออกเสียงก่อนการอ่านในใจ ในเรื่องการพิมพ์ออกเสียงในขณะที่อ่านนั้น พบว่ากลุ่มที่ได้รับการฝึกให้อ่านออกเสียงและกลุ่มที่ได้ฟังเรื่องก่อนอ่านในใจสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่ดีดังกล่าวได้มากกว่าการให้อ่านในใจอย่างเดียว ส่วนในเรื่องของผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจนั้น พบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านของนักเรียนโดยรวมทั้ง 3 กลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อแยกพิจารณาระหว่างเด็กเก่งและเด็กอ่อน พบว่า เด็กอ่อนที่ได้รับการฝึกให้ฟังเรื่องก่อนอ่านในใจจะมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่าพวกที่อ่านในใจอย่างเดียว และพวกที่อ่านออกเสียงก่อนอ่านในใจ ส่วนในเด็กเก่งนั้น ผลสัมฤทธิ์ของทั้ง 3 กลุ่มไม่แตกต่างกัน

แมรี เอช เนวิลล์ และ เอ เค พิวจ์ ((Mary H. Neville and A.K. Pugh 1975: 320-329) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาเชิงสำรวจการสอนอ่านโดยเสริมการฟังเรื่องก่อนที่บันทึกเสียงด้วยความเร็วที่เร็วกว่าปกติและด้วยความเร็วที่ช้ากว่าปกติ เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ได้รับการฝึกการอ่านในใจพร้อมการฟัง เทียบบันทึกเสียงด้วยความเร็วที่ต่างกัน 3 แบบ คือ ความเร็วปกติ (108 คำต่อนาที) ความเร็วที่ช้ากว่าปกติ (98 คำต่อนาที) และความเร็วที่เร็วกว่าปกติ (135 คำต่อนาที) ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนต่างประเทศที่มาเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเป็นเวลา 1 ปีการศึกษา จำนวน 7 คน ใช้เวลาในการทดลองวิธีการละ 10 ครั้ง ๆ ละ 1 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกอ่านในใจพร้อมกับการฟัง เทียบด้วยความเร็วที่ช้ากว่าปกติ มีผลสัมฤทธิ์การอ่านสูงกว่านักเรียนที่ฝึกการอ่านในใจ พร้อมกับการฟัง เทียบด้วยความเร็วปกติและความเร็วที่เร็วกว่าปกติ และพบว่านักเรียนสามารถอ่านข้อความภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วด้วยความเร็วและความเข้าใจที่เพิ่มมากขึ้นหลังจากได้รับการฝึกการอ่านในใจไปพร้อม ๆ

กับการฟัง เทปบันทึกเสียง นอกจากนี้ยังพบว่า วิธีการดังกล่าวช่วยลดอาการพิมพ์ออกเสียง ในขณะที่อ่านลง ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวเป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักอ่านที่ดี

แครอล ชอมสกี (Carol Chomsky 1976: 288-289) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การนำทักษะการฟังมาเสริม ความสามารถด้านการอ่าน สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่าน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่านให้สามารถอ่านข้อความได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว และด้วยความเข้าใจที่เพิ่มมากขึ้น โดยการให้นักเรียนได้ฟังเทปบันทึกเสียงเรื่อง ที่อ่านไปพร้อม ๆ กับการอ่านข้อความนั้น ๆ ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนเกรด 3 จำนวน 5 คน โดยให้นักเรียนได้ฟังเทปบันทึกเสียงเรื่องที่อ่านในขณะที่อ่านในใจซ้ำ ๆ จนกระทั่งเกิดความคล่องแคล่วในการอ่านและสามารถจำรายละเอียดเรื่องที่อ่านได้ หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงทำการทดสอบโดยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดต่าง ๆ กัน ซึ่งทดสอบความถูกต้อง ในการออกเสียงและความเข้าใจด้านคำศัพท์และประโยคในข้อความที่อ่าน ผลการวิจัยพบว่า วิธีการดังกล่าวช่วยให้นักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่านสามารถอ่านข้อความด้วยความเข้าใจที่เพิ่มมากขึ้น ทักษะด้านคำศัพท์เพิ่มมากขึ้น มีพัฒนาการด้านอัตราเร็วที่ใช้ในการอ่าน รวมทั้งช่วย ให้เกิดแรงจูงใจในการอ่านเพิ่มมากขึ้นด้วย

แมรี เฮนเนวิลล์ และ เอ เค พิวจ (Mary H. Neville and A.K. Pugh 1978: 45-50) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาผลของการฝึกการอ่านในใจพร้อมกับการฟัง เทปบันทึกเสียงเรื่องที่อ่าน สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่านภาษาอังกฤษ โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีปัญหา ด้านการอ่าน ระหว่างกลุ่มที่ฝึกการอ่านโดยมีครูคอยช่วยเหลือกับกลุ่มที่ฝึกการอ่านในใจพร้อมกับการ ฟังเทปบันทึกเสียงเรื่องที่อ่าน ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนที่มาจากครอบครัว ชนชั้นกลาง และชนชั้นแรงงาน ชาวยุโรปที่อพยพมาอยู่ในเขตอุตสาหกรรมทางตอนเหนือของ ประเทศอังกฤษ ซึ่งมีอายุระหว่าง 9-10 ปี จำนวน 24 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 12 คน คือ กลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกการอ่านในใจพร้อมฟังเทปบันทึกเสียงเรื่องที่อ่าน และกลุ่มควบคุม ที่ฝึกการอ่านแบบเก่าโดยมีครูสอนและช่วยเหลือนักเรียนในทุกขั้นตอนของการเรียน ไม่ว่าจะ เป็น การสอนให้ออกเสียงให้ถูกต้อง และใช้คำถามประกอบการสอน ใช้เวลาทดลอง 1 ปีการศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ที่เรียกว่า GAP Reading Comprehension Test ของ เจ แม็กเลียค และ ดี อันวิน

(J. McLeod and D. Unwin 1970 อ้างถึงใน Mary H. Neville and A.K.Pugh 1978: 46) ซึ่งเป็นข้อสอบแบบโคลซ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ฝึกการอ่านในใจพร้อมการฟังเทปบันทึกเสียงเรื่องที่อ่านมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษสูงกว่า นักเรียนที่เรียนการอ่านโดยมีครูคอยช่วยเหลืออย่างใกล้ชิด จากผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าการให้นักเรียนได้ฝึกการอ่านโดยที่ครูเข้ามาเกี่ยวข้องหรือแทรกแซงในขณะที่นักเรียนกำลังอ่านน้อยที่สุดนั้นจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการอ่านให้แก่ นักเรียน นอกจากนี้ยังเป็นวิธีการที่ช่วยประหยัดเวลาและแรงงานของครูในการสอนและช่วยให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ที่ดี รวมทั้งได้รับอรรถรสในการอ่านซึ่งสร้างแรงจูงใจที่ดีในการอ่านแก่นักเรียนด้วย

เอ็น อี โฮโลโบว์, ดับเบิลยู อี แลมเบิร์ต และ แอล ซาเยจ (N.E. Holobow, W.E. Lambert and L. Sayegh 1984: 59-74) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การผสมผสานระหว่างทักษะการอ่านและการฟังเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนเพื่อความเข้าใจภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศระหว่างนักเรียนที่เรียนโดยการอ่านในใจเพียงอย่างเดียว กับนักเรียนที่เรียนโดยการอ่านในใจพร้อมการฟังเทปบันทึกเสียงเรื่องที่อ่าน ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับประถมศึกษาในประเทศแคนาดาที่เรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาต่างประเทศ โดยเป็นนักเรียนเกรด 5 จำนวน 77 คน และเกรด 6 จำนวน 59 คน แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่มเท่า ๆ กัน เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ใช้เวลาทดลอง 1 คาบต่อสัปดาห์ เป็นเวลา 10 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเป็นข้อสอบแบบโคลซ ผลการวิจัยพบว่า การผสมผสานระหว่างทักษะการอ่านและการฟังช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจให้กับนักเรียนที่เรียนภาษาดังกล่าว เป็นภาษาต่างประเทศ นักเรียนสามารถเรียนภาษาด้วยความเข้าใจที่เพิ่มมากขึ้นกว่าการได้อ่านในใจเพียงอย่างเดียว

ยู บี เบนดิโอ (U.B. Gbenedio 1986: 46-51) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาในประเทศไนจีเรีย ระหว่างการสอนอ่านโดยการฟังเรื่องที่อ่านขณะอ่านในใจ และการสอนอ่านที่ผสมผสานวิธีการสอนหลาย ๆ วิธีโดยเน้นความหมายเป็นหลัก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างกลุ่มที่เรียนการอ่านโดยการฟังข้อความที่ครูจะอ่านให้ฟังไปพร้อม ๆ กับการอ่านในใจ และกลุ่มที่เรียนการอ่าน

โดยวิธีอื่น ๆ นอกจากนี้ยังต้องการทราบว่า การฟังในขณะที่อ่านในใจจะช่วยพัฒนาความสามารถด้านการอ่านให้กับนักเรียนได้จริงหรือไม่ ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนอยู่ทางตอนใต้ของประเทศไนจีเรีย จำนวน 120 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 60 คน โดยที่กลุ่มที่ 1 จะได้รับการฝึกการอ่านในใจไปพร้อม ๆ กับฟังข้อความที่อ่านซึ่งครูจะเป็นผู้อ่านให้นักเรียนฟัง และกลุ่มที่ 2 จะได้รับการสอนอ่านโดยการผสมผสานวิธีการหลาย ๆ วิธี ทั้งการสะกดคำ การออกเสียง และการวิเคราะห์รูปประโยคโดยมุ่งเน้นความหมายของคำและประโยคที่อ่าน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอวัตผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้วิธีการหลาย ๆ วิธีที่เน้นด้านความหมาย มีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการฟังพร้อมกับการอ่านในใจ จากผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า ครูผู้สอนควรจะได้ผสมผสานวิธีการหลาย ๆ วิธีที่เน้นด้านความหมายของคำ การออกเสียง และการวิเคราะห์รูปประโยคเพื่อความเข้าใจในเรื่องที่อ่านมากกว่าที่จะให้นักเรียนอ่านและฟังเพียงประการเดียว ซึ่งวิธีการนี้เน้นแค่การเรียนรู้แบบอาศัยการท่องจำข้อความโดยปราศจากความเข้าใจในข้อความนั้น ๆ อย่างแท้จริง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการอ่านและทักษะอื่น ๆ สรุปได้ดังนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการอ่านและการฟัง

ดับเบิลยู อี แลมเบิร์ต, ไอ โบเลอร์ และ เอ็น ซิดอติ (W.E.Lambert, I.Boehler and N. Sidoti 1981: 133-148) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนเพื่อความเข้าใจภาษาที่สอง ด้านทักษะการอ่านและการฟังระหว่างการสอนที่ผสมผสานทักษะทั้งสองเข้าด้วยกัน กับการสอนแยกเฉพาะทักษะใดทักษะหนึ่งเพียงอย่างเดียว โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าการนำทักษะการฟังมาเสริมการอ่านจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่เรียนได้ดียิ่งขึ้นหรือไม่ ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนเกรด 5 และ 6 ที่เรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สอง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยการอ่านหรือฟังเพียงอย่างเดียวอย่างใดอย่างหนึ่ง มีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านหรือฟังเพื่อความเข้าใจภาษาที่สองต่ำกว่านักเรียนที่เรียนโดยการผสมผสานทักษะทั้งสองเข้าด้วยกัน คือ ทั้งได้ฟังและอ่านในขณะเดียวกัน

โดนัลด์ ไอเนอร์ บีจาร์นสัน (Donald Einer Bjarnson 1983: 3583-A) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบวิธีการสอนภาษาเอสโตเนียนให้กับชาวอเมริกัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบวิธีสอน 2 แบบคือ วิธีสอนโดยการให้ฟังและอ่านประกอบกัน และวิธีสอนโดยเน้นความเข้าใจในการฟังเพียงอย่างเดียว โดยทำการศึกษากับผู้เรียนชาวอเมริกันจำนวน 24 คน ที่มีระดับอายุแตกต่างกัน จากการทดสอบความเข้าใจในการฟัง และความเข้าใจในการอ่าน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า การสอนทั้ง 2 วิธีให้ผลที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เกรียงศักดิ์ ศยานานนท์ (Kriengsukdi Syananondh 1986b: 83-108) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การนำทักษะการอ่านมาเสริมความเข้าใจในการฟังให้นักศึกษาที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานในมหาวิทยาลัยมหิดล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการนำความสามารถด้านการอ่านมาช่วย เสริมหรือพัฒนาทักษะด้านการฟังภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างประชากร คือนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานในมหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 40 คน ผลการวิจัยพบว่า ระดับความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาสูงขึ้น ภายหลังจากที่ได้ฝึกการอ่านควบคู่กับการฟัง เพื่อเสริมความเข้าใจในการฟัง ทักษะการอ่านและทักษะการฟังมีความสัมพันธ์กัน และสามารถนำมาใช้เพื่อเสริมความเข้าใจซึ่งกันและกันได้ การถ่ายทอดระหว่างความเข้าใจในการฟังและความสามารถในการอ่านจะช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจในข้อความที่อ่านหรือฟังยิ่งขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการอ่านและการพูด

เจนนิซ ฮีเลย์ บัสเวลล์ (Janice Healey Buswell 1980: 2480-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการพูดกับผลสัมฤทธิ์ในการอ่านของนักเรียนเกรดสองและสาม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการพูดกับผลสัมฤทธิ์ในการอ่านของนักเรียนเกรด 2 จำนวน 34 คน และนักเรียนเกรด 3 จำนวน 36 คน ในโรงเรียนแอริสัน เมืองโคโรราโด สปริงส์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถามผลสัมฤทธิ์ในการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการพูดของนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการอ่านและการเขียน

เฟรดดี ลาวาล โทมัส (Freddy Laval Thomas 1977: 6320-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการอ่านกับผลสัมฤทธิ์ในการเขียนของนักศึกษาระดับชั้นปีที่หนึ่ง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการอ่านกับทักษะการเขียนของนักศึกษาระดับชั้นปีที่หนึ่งที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเซาท์แคโรไลนา จำนวน 405 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบความถนัดในการเรียนซึ่งเป็นแบบสอบเข้าศึกษาต่อในวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนในระดับต่ำ ($r_{xy} = .128$)

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ กับความสามารถด้านการอ่าน สรุปได้ดังนี้

แฮร์รี เจย์ เชลดอน (Harry Jay Sheldon 1971: 1201-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านไวยากรณ์และความรู้ด้านคำศัพท์กับผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและคำศัพท์ของนักเรียนเกรด 1 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในด้านไวยากรณ์กับความรู้คำศัพท์ในส่วนที่เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและผลสัมฤทธิ์ในด้านคำศัพท์ โดยใช้แบบสอบมาตรฐานสแตนฟอร์ด (Stanford Achievement Test) ทดสอบกับนักเรียนเกรด 1 ในมลรัฐไอโอวา จำนวน 133 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถด้านไวยากรณ์และความรู้ด้านคำศัพท์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและคำศัพท์

คลิฟฟอร์ด ลอยด์ เฟอร์รี (Clifford Lloyd Ferry 1976: 5675-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความเชื่อมโยงของตัวนำที่แสดงสัมพันธภาพในข้อความ (discourse coherence) กับความยากง่ายในการอ่าน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของความสัมพันธ์ของตัวนำที่แสดงสัมพันธภาพในข้อความที่มีต่อความสามารถในการอ่านเอาความ ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยได้แก่นักเรียนเกรด 10 จำนวน 261 คน แบ่งเป็นกลุ่มเก่ง กลาง และอ่อน ตามความสามารถในการอ่าน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ ข้อสอบมาตรฐานแบบโคลซที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ผลการวิจัยพบว่า ความถี่ของตัวนำที่แสดงสัมพันธภาพของข้อความตั้งแต่ระดับประโยคขึ้นไปไม่มีผลต่อความสามารถในการอ่าน

แจ๊ค ยูจีน ไฮเนส (Jack Eugene Haynes 1977: 1874-A) ได้ทำการวิจัย เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจในเรื่องโครงสร้างลึกลงกับความเข้าใจในการอ่าน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าความเข้าใจในการอ่านและทักษะในการเข้าใจโครงสร้างลึกลงมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนเกรด 4, 5 และ 6 จำนวน 315 คน ของโรงเรียนชานเมืองทางตะวันออกเฉียงเหนือของรัฐอิลลินอยส์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน "Gates-Mac Ginitie Reading Test" ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กับทักษะในการเข้าใจโครงสร้างลึกลง

แพทริเซีย ดี ไควอล (Patricia D. Kowal 1978: 5886-A) ได้ทำการวิจัย เรื่อง ผลของความรู้ด้านศัพท์และไวยากรณ์ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยปีที่ 1 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของความรู้ทางด้านศัพท์และไวยากรณ์ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษามหาวิทยาลัยปีที่ 1 โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างประชากรออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง จำนวน 100 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 53 คน โดยทำการสอนศัพท์แก่กลุ่มทดลอง และทำการสอนทักษะที่ไม่เกี่ยวข้องกับการอ่านแก่กลุ่มทดลอง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบศัพท์ แบบสอบอ่าน และแบบสอบไวยากรณ์ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาในกลุ่มทดลองเรียนรู้ศัพท์จากการสอนในระหว่างการทดลอง แต่ผลจากการเรียนรู้ศัพท์ไม่ได้ช่วยพัฒนาความเข้าใจในการอ่าน นอกจากนี้ความสามารถทางไวยากรณ์ไม่สัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่าน

อาหมัด เอส ฮาร์จาซุจานา (Ahmad S. Harjasujana 1985: 388-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของข้อความ สภาพแวดล้อมในการอ่านทัศนคติต่อการอ่านกับความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในชวาตะวันตก ประเทศอินโดนีเซีย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่จำแนกทัศนคติต่อการอ่านและสภาพแวดล้อมกับคะแนนที่บอกระดับความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในชวาตะวันตก ประเทศอินโดนีเซีย ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในชวาตะวันตก ประเทศอินโดนีเซีย จำนวน 299 คน รวมทั้งพ่อแม่เด็กและครูผู้สอนการอ่าน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบวัดความสามารถด้านการอ่าน แบบทดสอบทัศนคติต่อการอ่าน และแบบสอบถามสภาพแวดล้อมในการอ่าน ผลการ

วิจัยพบว่า ลักษณะของเรื่องที่อ่าน สภาพแวดล้อมในการอ่าน และความสามารถด้านการอ่านมีผล
ต่อทัศนคติต่อการอ่านของนักเรียน นอกจากนี้ยังพบว่าคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบทัศนคติต่อการ
อ่านของนักเรียนเป็นตัวทำนายถึงระดับความสามารถในการอ่านของนักเรียนได้อย่างแม่นยำ